

Gerd Hoes: “Een typische familietrek: wij slikken niet alles wat ze ons voorkauwen”

Onder het motto ‘achter een sterke zanger staat een sterke vrouw’ trokken we naar Wommelgem, waar we – alles Corona-proof – onthaald werden bij een vuurkorf in de tuin en door Gerd Hoes, niemand minder dan ‘de vrouw achter onze voorzitter’ Guido de Graeve. En dat al haast veertig jaren lang.

Van scoutsleidster en monitrice bij CM werd zij indertijd gedropt in een familie vol zangers: vader Mon, Guido, Dirk en Luc De Graeve. En op het eerste gezicht heeft ze daar niks aan overgehouden. 😊

Het wordt een ongedwongen babbel, waarin ze in een hogere versnelling schakelt als het over boeken gaat en een iets meer beduusde indruk nalaat als we haar polsen naar haar ideeën over de ZWK. Het heeft niks te maken met een kritische opstelling. “Als je met iemand trouwt die in een koor zingt, weet je vooraf dat muziek belangrijk wordt. Maar weet je: ik vergeet soms namen of gebeurtenissen, ik ben al 65 geworden. Een oude dame dus,” laat ze zich enkele keren schalks ontvallen. Het was ons niet opgevallen!

Niet alle lezers zullen jou kennen, dus: wie is eigenlijk Gerd Hoes en wat is haar verleden?

Gerd Hoes: “Ik ben begin november 2020 met pensioen gegaan omdat ik 65 jaar werd. Het gevreesde ‘zwarte gat’: daarover later. Ik heb eigenlijk altijd in

Wommelgem gewoond. Op school volgde ik de Wetenschappelijke A en nadien heb ik een jaar gewerkt voor Intersoc in Zwitserland: St.-Moritz met zijn mooie wandelpaden, Leysin, Disentis... Ik moest er 's morgens (affiches tekenen over de activiteiten van de dag) en 's avonds (de hobby leiden)-werken, maar dat betekende dat ik in de winter haast alle dagen na de middag op de latten stond. Zalige tijd!"

Maar...

"Dit is een mooie job voor een paar maanden maar niet voor een langere termijn. je verliest immers wel jouw vriendenkring in België. Ik had meegedaan aan een examen van het gemeentebestuur van Wommelgem. En ik kon er beginnen op de burgerlijke stand. Vereiste was wel dat ik in Wommelgem moest wonen en toen ik met Guido trouwde, was het bijgevolg duidelijk waar we zouden wonen. Tweede vereiste was dat ik een cursus van drie jaren avondschool moest volgen in 'bestuurswetenschappen' en daar ben ik dan ook in geslaagd. Ik heb dan full-time aan de gemeente gewerkt tot de geboorte van onze oudste dochter Leen. Na Pieter en Bart werd Hanne geboren en vanaf toen ben ik tijdelijk gestopt met de half-time job en nam ik vijf jaar loopbaanonderbreking.

Toen ik terugkwam, werd me gevraagd om mee de nieuwe bibliotheek in Wommelgem te organiseren en daar ben ik gebleven tot mijn pensioen."

Had je eigenlijk nog tijd om één of andere hobby uit te oefenen?

"Tot ik 23 jaar werd, zat ik ook nog in de leiding van de scouts en voor de CM ben ik hoofdmonitrice gebleven tot ik met Guido trouwde in 1982. Die twee zaken organiseren en dan nog eens avondschool volgen: neen, meer tijd voor iets anders zat er niet meer in en nadien kwam het gezin op de eerste plaats. Ik heb nog wel een cursus EHBO gevolgd, maar daar bleef het bij. Eigenlijk was mijn werk in de bib een hobby voor mij en ik heb altijd zeer graag gewerkt."

Hoes is niet dadelijk een veel voorkomende naam. Toch geen familie van de bekende Nederlandse zanger Johnny Hoes?

"Niet dat ik weet. Van deze tak van de familie is er een beperkte stamboom gemaakt. Mijn zus heeft wel een uitgebreide stamboom gemaakt met de familie langs moeders kant. Ik heb me alleen laten vertellen dat wij verre afstammelingen zouden zijn van Jan Hus, een Boheemse filosoof en prediker – een voorloper van Luther – die tot de brandstapel veroordeeld werd omwille van zijn 'ketterse ideeën'. Misschien is daar nog iets van overgebleven bij mijn familieleden, want wij slikken niet alles klakkeloos wat ons wordt voorgekauwd. Dat is echt wel een typische familietrek."

Hoe ben je dan Guido tegen gekomen?

“Er was een bijeenkomst van de CM en achteraf kwamen er ook mannen die in de opera meezongen. Ik had me juist ingeschreven voor een cursus informatica in Brussel. Bleek toch wel dat Marc Mattheussen, Luc Korthoutd en Guido zich ook ingeschreven hadden voor dezelfde cursus aan de VUB. En Guido stelde voor om met zijn auto mee te rijden naar Brussel. Met z'n vieren in dit gammele autootje, man, wat een belevenis! Op een gegeven moment had ik de klink in mijn handen. Niet lang daarna heeft hij een auto gekocht. Ik heb die hele cursus uitgedaan, Guido ook. En achteraf hebben we nog verder met mekaar afgesproken. En van het ene kwam het andere...”

**Was je je bewust van het feit dat je in een muzikale familie terecht kwam?
Was je zelf trouwens muzikaal?**

“Eigenlijk niet echt, nee. Maar ik kon wel verschillende soorten muziek smaken.”

Maar die mannen waren wel dikwijls weg: repetities, uitvoeringen, kampen...

“Ach, dat hoorde er nu éénmaal bij. Zingen behoorde tot één van hun prioriteiten. Maar één keer per maand ging ik 's zondags met de kinderen naar de Antwerpse stadsbibliotheek en met hun armen vol boeken belandden we toen nog op het einde van de mis in Sint-Jacob. Nadien gingen we dan wel mee naar één van hun stamkroegen: op het hoekje van de Sint-Jacobsmarkt of naar 'den Amadou' op het hoekje van de Amerikalei.”

Met allemaal zangers in de familie, werd er dan op familiebijeenkomsten nog over iets anders gepraat dan over de ZWK?

“Ik meen me te herinneren dat het toen met de vrouwen hoofdzakelijk ging over de kinderen. We vonden dat ook niet echt belangrijk en we praatten gewoon over het onderwerp van de dag. Mocht dit vandaag gebeuren, dan zou dat over Corona gegaan zijn.”

Voelde je je eigenlijk betrokken bij het leven van de ZWK?

“Niet dikwijls en altijd”. Het Ceciliadiner was de uitzondering en ook de jaarlijkse nieuwjaarsviering in Sint-Norbertus. Terwijl de mannen de poppenkast gingen volgen met hun kinderen, werden wij geïnviteerd voor koffie met pateekes bij meneer Duysburgh. Na de pauze werden de rollen omgekeerd. Of ik die poppenkast leuk vond? Zeker wel. We zijn ooit met de kinderen gaan kijken naar een poppenkastvoorstelling van Frou-Frou. Op een bepaald moment lagen zowel de kinderen als de volwassenen

plat van het lachen om diverse redenen. En dat is iets wat ik dan fijn vind: de gelaagtheid, die teksten met een dubbele dimensie, waardoor zowel volwassenen als kinderen er iets aan hebben.

Maar veel meer betrokken bij de ZWK kon ik niet zijn, want Guido werkte ook nog bij Egemin, terwijl ik de zorg voor het gezin opnam. Hoewel ik er dadelijk moet bijvoegen: als ik eens een week examens had, dan nam Guido alle huishoudelijke taken voor zijn rekening. Maar als vrouw van een ZWK-koorlid, ben je eigenlijk altijd betrokken bij het wel en wee van het koor.”

Maar er was voor jou toch ook nog leven naast de ZWK en naast jouw gezin?

“Toen ik in de bibliotheek ging werken, kwam daar zeker het boeken lezen bij. Ik zat niet aan de balie, maar ik had wel het eindinzicht over alle boeken, CD's en DVD's die er binnen kwamen. Ik was de eerste die ze in handen kreeg en ze moest invoeren in het systeem. Ik nam dan wel eens boeken mee naar huis om ze twee dagen later terug naar de bib te brengen. Boeken vormen geen drempel voor mij. Buiten het feit dat de bibliothecaris alle materialen aankocht, mocht iedere lener bij ons aankoopsgesties doen en daardoor krijg je dus een hele brede inkijk op alle nieuwe materialen.”

Wat voor soort boeken genoten jouw voorkeur?

“Ik denk dat ik bijna alle IJslandse thrillers van Arnaldur Indridason heb gelezen. Ook andere Scandinavische schrijvers zoals Henning Mankell vallen in mijn smaak en als serie vind ik “Borgen” onovertroffen. De biografieën van Annie M.G. Schmidt en Astrid Lindgren zijn natuurlijk ook zeer goed. Oliver Sacks mag ik zeker ook niet vergeten.

Maar eigenlijk gaat mijn absolute voorkeur uit naar informatieve boeken in de brede zin van het woord. Deze week ben ik b.v. begonnen aan “De reis van onze genen” over de evolutie van de genen vanaf de allereerste mens. Om alle favoriete titels op te sommen, hebben jullie een halve Eigen Krabbels nodig!”

En je draagt die interesse nu ook over op jouw kleinkinderen?

“Zeker weten. Ik heb altijd gezegd dat ik ‘moeke boeken’ zou worden en dat is al duidelijk het geval. Onze oudste kleinzoon Tristen (2,5 jaar) kreeg de interesse voor boeken al vanaf zijn eerste maanden met de paplepel mee. Maurane (1 jaar) neemt altijd hetzelfde prentenboekje uit de “prentenboekenkast”. Siril (6 maanden) kreeg het kartonboekje “Raad eens hoeveel ik van je hou” reeds voor hij geboren werd. Bij elke Sinterklaas of verjaardag is het wel een nieuw boek. Sommige mensen zeggen: ‘Mijne kleine is alleen in auto's geïnteresseerd’. Maar als je even zoekt, vind je altijd wel iets in de bib over auto's, waar ze dan ook gretig naar kijken.

Ik kijk nog altijd naar de nieuwe boeken die verschijnen en naar hun recensies. Dan beoordeel ik zelf of het iets waardevols kan zijn. Zo ja, dan koop ik het boek alvast. Want tegen de tijd dat ze er rijp voor zijn is het misschien niet meer verkrijgbaar. Hun ouders moeten ze dan maar een paar jaartjes opbergen tot de kinderen er groot genoeg voor zijn.”

Heeft die komst van de kleinkinderen iets aan jullie leven veranderd?

“Ja, zeker! Zoals bij iedereen allicht. Tristen en Maurane wonen in Kontich – redelijk dichtbij – en zij komen een dagje per week naar ons en Siril woont in

Erps-Kwerps. Naar hem gaan we één dag in de week en daar maken we mooie wandelingen.”

Haha, de ‘wandel’ van Wandelkring...

“Ik ben altijd graag mee gaan wandelen met de kring. Dat was ook een beetje de rode draad dat je als vrouw steeds aanwezig was op de wandelingen. Veel vroeger was er zelfs een kindvriendelijke versie of is dat nu de hedendaagse versie?”

Naar Radeske ging ik in het begin ook wel mee om ginder alles te poetsen. Destijds bestond er nog een ‘zondagkaartnamiddag’ met vlaai in Radeske. Man, vrouw, kind, iedereen content. Als mijn geheugen me nu niet in de steek laat, was wandelen toen ook een optie. Ik wil hier toch ook meneer Duysburgh vermelden. Geloof het of niet, maar ik heb ook mooie herinneringen aan hem.”

Zie je – als ‘vrouw van de voorzitter’ – een aantal positieve en negatieve punten aan het koor?

“Waarom als ‘vrouw van de voorzitter’? Guido is ook nog voorzitter van de fietsersbond, hij zit in de raad van bestuur van het Sint-Gabriëlcollege, hij heeft nog bijeenkomsten met de ingenieursvereniging. Als het over de ZWK gaat, is zijn drukste periode die voor een concert, omdat de eindverantwoordelijkheid voor een stuk bij hem ligt. Verder vind ik het een toffe groep, een goed koor... Eigenlijk ben ik ook een beetje “getrouwd” met de ZWK.”

Zag je bepaalde evoluties?

“Dat wel. Vroeger had je de oudere generatie, de tussengeneratie en de jongeren. Dat is allemaal een beetje opgeschoven. Er is geen sterke instroom meer. Vroeger wilden de laatste twee groepen wel eens meer inspraak krijgen binnen het beleid van het koor. Het voordeel is nu dat er geen dergelijke discussies meer plaatsvinden en dat iedereen nagenoeg automatisch opschuift.

Er is nog wel één ding dat me een beetje dwars zit – en misschien ben ik één van de weinigen binnen het koor – maar ik hield wel van die religieuze concerten van vroeger, het Gregoriaans in de kerken. Voor de meesten is dit misschien allemaal een beetje ‘passé’, maar ik hoor het heel graag. Gewoon een vaststelling. Geen oordeel. Ik beseft ook wel dat de mensen niet meer naar de kerk komen. Maar Gregoriaans vormde toch mee een stuk van de geschiedenis van de ZWK.”

Hoe zie je de toekomst van het koor?

“De vraag die ik verwachtte. Ik heb echter geen glazen bol en bol.com heeft die ook niet. Misschien moeten we nog meer open staan voor een aantal wijzigingen. Neem gewoon de naam: Zingende Wandelkring. In het tijdsbeeld van meer dan honderd jaar geleden was dat allicht de meest aangewezen benaming. Nu is dat intussen Mannenkoor ZWK geworden. Maar voor een buitenstaander: waar staat die ZWK voor? Volg je de politiek en moet er regelmatig een naamswijziging komen? Maar de naam is maar een onderdeel van het koor. De vriendenkring komt op de eerste plaats.

Als ik hier om de hoek in Wommelgem kijk, dan stel ik vast dat hier op twintig jaar tijd een fameus koor gesticht werd, Caloroso, dat zowel een kleuter-, een kinder-, een vrouwen- en een gemengd koor bezit. Een groep met een zeer hoog niveau en het loopt storm om daar te mogen zingen met stemproeven en een beperking voor leden tot 65 jaar inbegrepen. Ach, ik denk dat soortgelijke opties ook in onze kring al bekeken werden: blijven we in de school? Gaan we weg uit de stad?... We zien wel.”

Wat onthou je uit al die jaren ZWK?

“Misschien hier ook een ‘special’ Eigen Krabbels van maken? De ZWK heeft wel heel veel betekend in de samenstelling van mijn vriendengroep. Het is wel niet onze enige vriendengroep, maar toch. Voor Guido is het de vriendengroep die hij het langste kent. Ikzelf ontmoet ook nog regelmatig vriendinnen uit de CM of uit de periode dat ik 14 jaar was.”

Je hebt ongetwijfeld hele mooie herinneringen onthouden uit al die optredens van de ZWK...

“Gigantisch veel. Het zal je misschien verbazen, maar ik onthou nog steeds die eerste keer dat het knapenkoor met haar witte kazuivels in het rond – in corona – zong in Sint-Jacob. Mettertijd werd je dat natuurlijk gewend. Ook toen het mannenkoor gedeeltelijk vooraan en gedeeltelijk achteraan in de kerk zong, vond ik wel speciaal. Verder vond ik b.v. de ‘Carmina Burana’ voor het 100-jarig bestaan van de kring in DeSingel heel bijzonder. Maar ach, die ganse periode werd doorweven met 101 dingen uit het bestaan van de kring. Ook onthoud ik vele mooie herinneringen aan reizen die we met verschillende leden van de groep hebben gemaakt.”

Heb je nog dromen over de toekomst van het koor?

“Je vraagt dit wel op een bijzonder slecht moment: in Coronatijd, zonder enige vorm van zingen. Ik hoop alleen maar dat na die Coronatijd er een opstart komt, waarin we die ganse periode zo snel mogelijk achter ons kunnen laten.”

En voor jouw eigen toekomst?

“Zelf goed gezond blijven. Het blijkt tegenwoordig allemaal hoe fragiel dat kan zijn.”

Jullie waren toch ook verwoede fietsers. Zie je daar nog een toekomst in?

“Wij gingen al heel lang geleden graag fietsen. Samen met de kinderen. Zo zijn we eens tijdens een week langs allerlei kleine wegen naar Bokrijk gefietst - Hanne was toen 8 jaar -, onderweg blijven slapen in jeugdherbergen en langs het Albertkanaal terug naar huis. Het jaar nadien zijn we met de kinderen naar Londen gefietst. Het is te zeggen: met de fiets naar Oostende, dan de boot naar Dover, van daar naar Canterbury en dan met de trein naar Londen. Het laatste decennium zijn we - Guido en ik - in drie delen naar Rome gefietst: eerst tot aan de Oostenrijkse grens langs uitstekende Duitse fietspaden, de tweede keer tot Venetië (langs de mooie Dolomieten, waar op de toppen nog veel sneeuw lag) en tenslotte langs de Adriatische kust naar Rome. Wij dromen er nog wel van om onze tocht naar Berlijn af te maken. Corona heeft hier stokken in de wielen gestoken.”

En dat ‘zwarte gat’ na jouw pensioen?

“Daar heb ik nu helemaal geen schrik meer voor. Ik lees, we vertoetelen de kleinkinderen, we fietsen en ik ben er eindelijk toe gekomen om te beginnen met het digitaliseren van al onze dia’s en negatieven van vele jaren. Ik ben nog een tijdje zoet...”

Vragen staat nog altijd vrij

Wat is er dan uiteindelijk in mijn kast(en) terechtgekomen?

Zo sloot ik een vorige bijdrage af.

En u had al begrepen dat het hier niet ging over droge voeding noch over groenten en fruit.

Maar over dragers van muziek.

Over muziek die in mijn oren genade gevonden heeft en die ik anderen van harte kan aanbevelen.

Vooreerst een luistertip.

Wie ten volle wil genieten, doet er goed aan een degelijke installatie te gebruiken.

Via YouTube op de pc hoort men klanken, geen muziek.

Zelf gebruik ik meestal een degelijke installatie met een koptelefoon van een wat, toegegeven, duurere klasse en dus niet van die petieterige oortjes.

(‘Dat is dan wel voor uwe kerstmis, uwe nieuwjaar en uwe verjaardag samen,’ benadrukt de gulle schenker nog eens extra.)

Zo’n gadget biedt bovendien optimale bescherming tegen opdringerige omgevingsgeluiden of ongewenste sommaties tot het uitvoeren van opdrachten allerhande.

Lees en luister.

Al zijn de werken op mijn lijst inwisselbaar en krijgt geen enkel ervan een voorkeursbehandeling, toch steekt één ervan met kop en schouders bovenuit.

En wel *Rorate Caeli*.

Dat unieke pareltje hoef ik u niet voor te stellen.

Het is gregoriaans en dus van een onbekende componist.

De sublieme eenheid van woord en muziek blijft me steeds ontroeren.

Wat heb ik het in recente tijden gemist.

Het *Ave verum corpus* KV 618 van Mozart, een topper op de hitlijst van de ZWK, hoef ik u evenmin voor te stellen. Ook al hebben we het nooit gezongen volgens de richtlijnen van de meester die het schreef voor gemengd koor, orgel en strijkers.

Het *Klarinettenkonzert* KV 622 van Mozart, vooral het intieme *Adagio* hoort men nogal eens op de soundtrack van een film én in een uitvaartcentrum.

Zoek er niets achter. Mozart wou gewoon zijn job doen: mooie muziek schrijven.

En niemand belet u om een Kleenex achter de hand te houden.

Hou die desgevallend ook maar klaar bij het beluisteren van het *Streichquintett No 15 D 956* van Schubert. Laat u ook hier bekoren door het *Adagio*.

Het *Streichquartett No 14 D 810*, – *Der Tod und das Mädchen* – van Schubert is, ondanks de sombere bijnaam, niet bepaald treurmuziek. Franz stond nu eenmaal niet bekend als een vrolijke Frans. Zodoende.

Spits vooral uw oren bij het *Andante*.

En denk eraan: ogen toe!

Auferstehen, het slotkoor uit de *Tweede Symfonie* van Mahler, kent u nog uit het hoofd. Is het u destijds ook niet ontgaan dat nogal wat koorleden, telkens opnieuw, het wat moeilijk hadden met de inzet. En dat niet om zuiver muzikale redenen. Rode kaken hoeven niet: krop en rillingen, ik ken dat fenomeen.

Niet elke muzikliefhebber valt voor Richard Strauss, wegens soms wat zeemzoet.

Probeer toch maar eens de *Wals* uit zijn opera *Der Rosenkavalier*.

Richard is een Duitser en heeft niets te maken met de mannen die het schoon weer maken op het Nieuwjaarsconcert uit Wenen.

De opera zelf is een heerlijke compositie die à la Mahler zweeft tussen oude en nieuwe tijden. Die twee konden trouwens goed met elkaar opschieten.

De wals, een bijzonder ingenieus werkstuk, staat vaak apart op een cd zodat de geïnteresseerde niet de hele opera hoeft uit te zitten.

Bij *Beim Schlafengehen* uit *Die Vier Letzte Lieder* van Richard Strauss valt u beslist niet in slaap. Zo mooi. En weer die Strauss! Ja, op het einde van zijn leven gaf de man het beste van zichzelf. Het werkje duurt net geen vijf minuten.

Er blijft dus ruim de tijd over om ook eens naar de andere *Lieder* te luisteren.

Hector Berlioz, oudere heren, waar is de tijd?

Toen we ons daar in het halfduister op de planken van de Vlaamse Opera geweldig amuseerden? Terwijl het uiteindelijk de bedoeling was om het huiskoor te verrijken met wat wij in huis hadden. Leg bij gelegenheid nog eens de koorfragmenten op de draaitafel en ja, waarom niet, *La Damnation de Faust* van begin tot einde?

Houdt u het voorlopig liever wat beknopt, dan kan u niet omheen *Un Bal* en de griezelige *Marche au supplice* uit de *Symphonie Fantastique* van Berlioz.

Op *Almighty Father* uit *Mass* van Bernstein hebben we ooit danig gezweet. Het was inderdaad niet eenvoudig om dit kleinood onder de knie te krijgen. Maar wat een uitzonderlijke kans heeft het koor misschien nog niet zo lang geleden links laten liggen! Het zong toen, samen met een dameskoor, een dozijn krijgshaftige liederen waarvan sommige op de bieravonden van het Sint-

Maartensfonds wansmakelijke kost zijn. Als afsluiter werd gemakzuchtig geopteerd voor een flauw stukje derderangsmuziek. Hadden de koorleden toen niet beter iets meer energie gestoken in die hoogstaande compositie voor gemengd koor van Bernstein, vroeg ik me af. Koudwatervrees?

De *Ouverture* uit *Candide* van Bernstein moet u eigenlijk in een concertzaal horen.

Maar als ik me niet vergis, houdt die voorlopig haar deuren potdicht.

Van bij de eerste noten wordt de luisteraar meegesleept in deze prachtige ode aan de vreugde. In mijn collectie bevinden zich talrijke opnamen, o.a. een met de Ural Philharmonic gedirigeerd door Eliane Rodrigues, maar hoeveel exact hoeft u niet te weten gezien 'feind' over mijn schouder meekijkt.

Gebruikt u boxen zet ze dan, om de burens te vriend te houden, niet te luid.

De integrale opera *Candide* – of is het een musical? – haal ik regelmatig uit de rekken.

Bernstein heeft ook beide genres laten samenvloeien in zijn magistrale *West Side Story*. Sommige songs klinken tegenwoordig misschien wat sentimenteel, maar de orkestrale, bijwijlen heerlijk jazzy passages, blijven verbluffend knappe muziek. Kleine anekdote: ik zag de verfilming van het werk voor de eerste keer in de mist. De mist, daarmee bedoel ik de sigarettenrook die de zaal vulde.

In Engeland – en dus ook in Glasgow, plaats van het gebeuren – mocht toen in de bioscopen gerookt worden. Echt waar!

Liefhebbers van die jazzy sound vinden ook hun gading bij Gershwin.

Nauwelijks een kwartier duurt zijn memorabele *Rhapsody in Blue*, maar ik kan het zelden laten om ze twee keer na elkaar te beluisteren, of een andere versie in de cd-speler te stoppen. Ik bezit namelijk, nee laat maar ...

Films

Als filmliefhebber laat ik uiteraard de vaak zeer mooie filmscores niet links liggen. Componisten met naam en faam lieten zich trouwens vaak strikken om voor de tiende muze te schrijven.

Zo zijn *Luitenant Kijé* en *Alexander Nevsky* van Prokofiev uit de gelijknamige films van Sergej Eisenstein een eigen leven gaan leiden.

Sommige scores hebben inderdaad de status van 'klassieke muziek' verworven. Dmitri Sjostakovitsj, een van mijn favoriete componisten, schreef o.a. muziek bij verfilmingen van *Hamlet* en de *The Gadfly*. Wedden dat het overbekende deuntje uit deze laatste film – *Romance* – u bekend voorkomt.

Bent u van plan om bij gelegenheid wat meer gewaagde stappen te zetten in de wereld van de 'ernstige' muziek, geef dan de *Vijfde Symfonie* van deze Rus eens een kans.

Sommige soundtracks zijn niet meer dan een samenraapsel van klassieke werken wat, in bepaalde gevallen, zelfs leidt tot een toegevoegde waarde. Luister eens naar de muziek bij Kubricks *Barry Lyndon*. Voor de volledige film met een speelduur van meer dan drie uur neemt u best even de tijd. (Ik bespaar u de toplist van mijn films, maar deze *Barry* staat zeer hoog geciteerd.)

Zag u ooit van dezelfde regisseur *2001: A Space Odyssey*, een film uit 1968 die voorspelde dat de computer het zaakje ooit zou overnemen? Dan was u misschien ook even van uw sokken geblazen door de machtige *Einleitung* gepikt uit het symfonisch gedicht van Richard Strauss *Also sprach Zarathustra*. Denk aan de burens als u *Zarathustra* zijn zegje laat doen.

Legendarisch werd ook de muziek van Malcolm Arnold voor *The Bridge on The River Kwai* en dan gaat het hier niet alleen over 'Charel ik heb uw kat gezien ...'. Zeer originele werken schreef John Williams – een man die bijna uitsluitend van zijn filmpjes leeft – voor *Star Wars*, *Schindler's List*, *E.T.*, *Close Encounters of the Third Kind* en noem maar op.

Ook de muziek van Nino Rota – *The Godfather* – heeft een prominente plaats in mijn verzameling (én op de playlist van menig Brussels straatmuzikant). Vorig jaar verscheen een boeiende opname met bewerkingen van Rota's muziek voor harp – *Works for harp* – , gespeeld door Anneleen Lenaerts, u weet wel, de harpiste van de Wiener Philharmoniker (die er dit jaar met Nieuwjaar niet bij was).

Zijn we dan rond? Niet echt.

Ik neem aan dat u een paar namen mist.

Beethoven blijft voor mij een onafscheidelijke gezelschap.

Als het mij even niet lekker zit dan mogen Mozart of Haydn me opmonteren.

Mozart met alles. De man in zijn schaduw – onterecht trouwens – met zijn heerlijke symfonieën. Hij schreef er 104 – ze passen netjes op 33 cd's – en ze sprankelen bijna zonder uitzondering van levensvreugde en humor. Ook van zijn strijkkwartetten, zijn missen en zangstukken – *Die Schöpfung*, *Die Jahreszeiten* – krijg ik nooit genoeg.

Laat u ook eens verleiden door een symfonie van Dvořák.

Door bijvoorbeeld de prachtige, Negende Symfonie – *Uit de nieuwe wereld* – waaruit we ooit een fragment gezongen hebben. Een interessante introductie op deze Tsjech zijn de zeer melodieuze en pretentieloze *Slavische dansen*.

De opera's van Rossini zijn zoals de objecten van Panamarenko: ze toveren een glimlach op het gelaat van de bewonderaars. Niet alle – 40 – opera's behoren tot de top, maar die van mij wordt aangevoerd door een Assepoester met kruim en zwier, *La Cenerentola*.

Offenbach steekt dan weer op tijd en stond de draak met al dat operagedoe en, en passant, ook met Jan en klein Pierke. *Orphée aux Enfers* kan er van meespreken.

Een prominente plaats op mijn rekken bekleedt uiteraard ook een reus als Mahler. De man werd in onze contreien vanonder de mottenballen gehaald door de film *Death in Venice* met op de soundtrack het meeslepene *Adagietto* uit zijn *Vijfde Symfonie*.

Death in Venice is ook de titel van een opera van Britten.

Zijn *Requiem* was een van de favoriete stukken van Sus B – zaliger, de man die, ondanks onze serieuze meningsverschillen op bepaalde domeinen, bewees dat muziek verzoent. Hij maakte me ook attent op die schattige kinderopera van Britten, *Noye's Fludde*.

Pianowerken

Ter afronding geven we u nog wat pianowerken mee.

Daarvoor kan u, wat dacht u, bij Chopin terecht.

Laat vooral zijn twee innig mooie pianoconcerti niet links liggen.

Voor piano schreef ook zijn tijdgenoot, de minder bekende John Field, een Ier die in Rusland woonde en bij wie Chopin, een beetje, mosterd gehaald had.

Aan de andere kant van de Oceaan, in de States, werkte even later een zekere Louis Moreau Gottschalk zich uit de naad om maar zoveel mogelijk charmante pianostukjes te schrijven. Acht cd's vol zelfs. *The Dying Poet* moet u één keer in uw leven gehoord hebben.

Bent u een liefhebber van ragtime, dan is een andere zwarte Amerikaan, Scott Joplin, een aanrader. De man was zowat in de nevelen der tijden verdwenen totdat de film *The Sting* uit 1973, met een melodietje van Joplin als hoofdthema, hem terug de plaats gaf die hij verdient. Meteen werd zijn all black opera *Treemonisha* uit 1910 vanonder het stof gehaald, en ik kan u verzekeren, het is genieten van de eerste tot de laatste noot. Een Vlaamse charmezanger – ene K.C. – kwam ooit op het dwaze idee om met een uit de opera gepikte melodie een kerstliedje te fabriceren.

Onverbiddelijk slepen naar de prullenmand, die siroop!

En nu komt uw terechte vraag: waar blijft Bach?

Meestal in mijn rekken behalve als Eliane Rodrigues de man van Leipzig eventjes onder handen genomen heeft. Haar transcriptie bijvoorbeeld van zijn *Toccata & Fuga BWV 565* is gewoonweg adembenemend. En dat zeg ik niet omdat deze dame op fietsafstand woont. Ook als componist staat ze, nu ja, haar mannetje. Van haar *Rio de Janeiro* voor piano en orkest – ja mevrouw is nu eenmaal van die kanten – bestaat spijtig genoeg geen integrale opname.

Maar ik vermoed dat u na de lectuur van mijn playlist wel eventjes zoet en verzadigd bent.

Tenzij u nog een verzoekje hebt, want vragen ...

Uit de oude doos

A la recherche de Bruno De Maeyer

Antwerpen, vermoedelijk 1957

Wie herkent nog het repetitielokaal in 'den ouwen bouw'?

En wie de zangers of tenminste een paar ervan?

Een tip: o.a. Karel Van Ael, Rudi De Groof, Chris Van de Wauw, Chris Van de Velde, Etienne De Cock, Rik Neel, Marc Spoelders...

Spoiler: achteraan uiterst rechts zit Bruno De Maeyer.

Een weetje: Rik Neel, Rudi De Groof en Chris Van De Wauw werden in een tijdspanne van nauwelijks veertien dagen - einde juli, begin augustus 1944 - geboren.

R.N. was de eerstgeborene,

C.V.D.W. was altijd de eerste van de klas,

R.D.G. is uitgeweken naar Denemarken. Hij wist dat hij nooit de eerste zou zijn.

Bruno was van april 1944.

Hij was altijd een buitenbeentje, op alle vlakken (en vakken).

Aken/Aachen mei 1960

Rechts de authentieke Bruno, arm in arm met een Mädél en met Frans Moonen sr.

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar

Je beste
Verzekering

Wat doet een mens als hij in zijn “kot” zit

Net als jullie allemaal, mis ik de repetities, de pinten na de repetities en de optredens waarvoor wij repeteren en je kan niet blijven verbouwen.

Het begon met de lockdown in maart: geen repetities meer, met mijn zanglessen is het niet anders. Geen zangles meer op dinsdag. De redenen zijn jullie wel bekend. Bij het zingen kan het virus ver weg vliegen.

In juni hervatten de lessen in de Kunstfabriek van Duffel. Maar zoals overal onder strikte voorwaarden. Afstand houden, mondmasker dragen, handen ontsmetten/wassen, zingen achter plexiglas, de looprichting volgen, het was niet meer zoals drie maanden vroeger. Zingen met een mondmasker lukt wel met wat gewenning voor de ademhaling. Prettiger is anders.

September startte op dezelfde manier als juni eindigde. Afstand houden, mondmasker dragen, handen ontsmetten/wassen, zingen achter plexiglas.

Tot half oktober, gedaan met “live” zingen. De kunstfabriek gaat in code oranje net zoals het onderwijs. De individuele zanglessen voor mensen uit de “risicogroepen” (65-plussers) gaan niet meer “live” door. Het zal toch maar voor even zijn. Nathalie zorgt voor pianobegeleiding om toch te kunnen zingen en opname te maken. Bij die opname geeft zij de tips om de volgende opname nog beter te maken.

Half november: de kunstfabriek gaat in code rood. Voor de risicogroepen verandert er niets. Het is toch langer dan voor even. Nathalie herschikt haar lessen en voor de “risicogroepen” kunnen op dinsdag en voor wie wil, ik natuurlijk ook, de zanglessen toch verder doorgaan. Niet “live” natuurlijk maar met Skype. Afstand houden is geen probleem en de andere voorwaarden hoeven ook niet meer.

Wat heb je nodig? Een laptop met camera en microfoon. Om de begeleiding te spelen een Sonos. Op die manier zijn mijn zanglessen prettiger en ik blijf in mijn kot. En over het resultaat van mijn zanglessen ben ik maar tevreden als Nathalie en ik er tevreden over zijn.

Hopelijk duurt het niet te lang meer voor we met z'n allen opnieuw "live" kunnen zingen.

Exclusief in Eigen Krabbels

Het ultieme Corona-nieuws

Af en toe kan de redactie van Eigen Krabbels steeds iets meer. Dankzij haar stevige relaties in kringen van virologen, Kaat Bollen, regeringsleden en Lamkel Zé-fans, kan ze soms inzage krijgen in super geheime documenten.

Met de goedkeuring van de gouverneur van West-Vlaanderen mochten wij volgende nakende voorstellen nu al bekend maken voor het brede publiek. Zeker nu de zevende Corona-golf in aantocht is, met daarbij de zeer gevaarlijke Zurenborg-variant!

Het is nog iets te weinig bekend in vele huishoudens, maar de grootste verspreiding van het virus doet zich voor in huiselijke kring, waar de bewoners met hun bewegingen binnen het huis ervoor zorgen dat zowel de Belgische, de Britse, de Zuid-Afrikaanse als de Hondurese virus vrolijk en blij in het rond vliegen. Daar willen onze beleidsmakers nu terecht tegen in gaan door de beweging binnenskamers drastisch te beperken. Er zou over deze maatregelen unanimité bestaan tussen de Vlaamse regering, de Waalse regering, het Duitse gewest, de Brusselse raad, de Belgische regering, haar vertegenwoordigers in de Nato en in de Raad van Europa. Een zelden geziene eensgezindheid met andere woorden.

Het is de bedoeling om dus voor zo weinig mogelijk beweging te zorgen en daarom zullen voortaan alleen nog de keuken en de slaapkamers mogen gebruikt worden in het huis. In de keuken kan je tenslotte eten, tele/netwerken, een boek lezen, de kinderen onder 6 jaar vastbinden aan hun stoel en de ophaal-Chinees verorberen.

In de slaapkamers kan je – buiten slapen – ook tele/netwerken, kijken naar tv, datingsites bezoeken om het contact met de buitenwereld niet te verliezen en allerlei leuke spelletjes spelen op jouw Ipad zoals Mens erger je niet, klaverjassen, solitaire of het immer populaire ganzenborden.

Het is dus duidelijk dat in het ‘nieuwe Corona’ de bewegingsvrijheid uitermate moet beperkt worden. Er zal dan ook – bij steekproeven – getest worden of uw stappenteller niet méér dan 1000 stappen per dag genoteerd heeft. Wie daarin geslaagd is, krijgt een ‘Yes, we can’-sleutelhanger om daarmee iedereen in de familie te overbluffen. Een gegeerd hebbedingetje bijgevolg!

Op nadrukkelijke vraag van de jeugdraad, de sportraad, de raad van bestuur van ‘Ons land zingt stilletjes’, het gemeentebestuur van Zoetenaai en de Vlaamse Erfgoedcommissie werd afgesproken dat er geen culturele of sportieve activiteiten meer zullen toegestaan worden tot september 2026, tenzij er zich voordien potentieel betere cijfers zouden aandienen. Om te beletten dat ook de VAR nog moet worden ingeschakeld aan de landsgrenzen om te zien wie er een voet op vreemde bodem zet, werd beslist om voortaan nog uitsluitend binnenshuis activiteiten toe te staan. Die zaken kunnen dan ook rekenen op een forse subsidie en volgende bezigheden worden naar voren geschoven: op het sjotterke spelen, kleurenwies, bridge, schaken, cursussen zoem, stillezen, dammen, cursus ‘Hoe leer ik een Brusselaar en een minister goed Nederlands praten’, pitjesbak, lip lezen, een cursus Zuid-Koreaans, het samen maken van een modelbouwdoos en nog een aantal activiteiten die in aanmerking komen als nieuwe sporten op de Olympische Spelen van Tokio in 2027, die zoals men weet sinds 2020 zijn opgeschoven naar een latere datum.

Eén zaak ook zeker niet vergeten: handjes wassen en alles komt goed!

Retro voor het goede doel (vervolg)

Soms geeft onze penningmeester ook groen licht om bij financiële succesjaren zomaar een gift te doen. Denken we maar eens terug aan de tijd toen onze dirigent Johan een cheque van 25.000 B.Fr. mocht overhandigen aan onze school voor de aankoop van muziekinstrumenten of aan de gift die we deden aan de vrienden van 'KOCA', het overkoepelend orgaan van de school voor doven en slechthorenden. (zie artikel EK Februari 2017)

Op het einde van 2017 kwam er uit onverwachte hoek een andere suggestie om een goed doel te steunen: waarom organiseert het 'goede doel' niet zelf eens een pro-deo optreden van de ZWK?

Hierdoor verschoven we enerzijds toch de soms zo risicovolle uitdaging naar de organisator van het goede doel toe en konden we alle uitgespaarde energie toch in onze muziek steken.

Onze muzikale vrienden van McG werden erbij gehaald en op 8 oktober 2017 was het dan zover.

Een benefietconcert in de bomvolle kerk van Wommelgem-centrum voor EsbalonSocial, een organisatie die zich bekommert om het lot van kansarme kinderen in Ecuador.

PS: je online-aankopen doen zoals altijd, maar eerst passeren langs <http://www.trooper.be/eslabonsocial> bezorgt EslabonSocial een percentje. Voor Trooper-info en hoe je gratis kan steunen, kijk op Eslabonsocial-pagina.

Overgiet de muziekopname met het interview met Guy Mennes (EK Oktober 2017), voeg de geschoten sfeerbeelden eraan toe en sluit het af met enkele Ecuadoriaanse landschapsfoto's en je kunt weer een uurtje gaan dagdromen.

Drukknop naar Concert

Weet je dat...

...je Heuvelsven kan sponsoren, een kampplaats zoals Radeske, waar ex-zangers Leo en Fred Jacobs zich al jaar en dag inzetten voor de jeugd en er zelf ook nog kampen organiseren. Meer info op de website van Heuvelsven.

... je ook Sasel vzw kan sponsoren. Wij zongen voor hen in het kasteel van Schoten met de bedoeling de jongeren en een aantal gemeentes te steunen in El Salvador. Een leuk systeem : eerst jezelf linken aan jouw favoriete vereniging (Sasel in dit geval) via www.leuksteuntje.be dan gaan winkelen in de Macro en 3% van de waarde van jouw aankopen gaat automatisch naar die vereniging.

...het Alleluia van Händel, als origineel muziekfragment gebracht achteraan in de vorige E.K., al liefst 135 keer werd gedownload.

...Koen Herweyers ontzettend lijkt op zijn overleden vader Sus. Kijk maar eens naar de foto van Les Voix Perdues met van links naar rechts: Steven, Bart Pilate, Koen Herweyers, Hugo.

...enig opzoekingswerk via Marc C. ertoe leidde dat we terugvonden wanneer we ooit samen zongen met Les Voix Perdues.

...Peter S. alweer een gesmaakt optreden maakte bij de regionale zender RTV. Het ging gelukkig niet over de 'Malinois'.

... we een zoekertje hebben: Guy Davidson wil eigenlijk wel opnieuw in contact komen met Ivo Peeters. Wie deze laatste ex-zanger nog ergens ontmoet, moet zeker het nieuwe telefoonnummer van Guy (03/3604039) bezorgen.

...heel wat zangers zich begeven op de What's app (volgens de media uit te spreken als 'epp') van de ZWK om ernstige en vooral minder ernstige berichten uit te wisselen.

...het op 29 januari 'dag van de directeurs' was. Zelfs dan laten ze die goedmoedige sloebers niet gerust. Onze kring leeft zwaar mee met Luc en Raf. Sterkte jongens!

*Geluk verfijnen, pijn verkleinen,
Corona zal verdwijnen.
Laat ons niet klagen, niet zagen,
Enkel liefde aan elkaar vragen.
Zoek altijd naar het wonder,
want dit is bijzonder.*

Personalia

Geboorte:

Odette Hillen

werd op 19 januari 2021 de kleine zus van Obe.

Ze woog 3 kg en was 49cm lang.

Ze verrijkte het leven van haar ouders Hanne Hillen en Liesje Korthoudt.

Maar ook van haar grootvader Luc Korthoudt.

Hartelijk gefeliciteerd en veel geluk en plezier met **Odette!**

Overlijdens:

Jozef 'Jef' Segers

"Huil niet omdat ik er niet ben,
Maar glimlach omdat ik er was."

Op 93-jarige leeftijd overleed in Berchem op 1 januari 2021 Jef Segers, echtgenoot van Simonne De Graef en vader van ons lid Leo Segers en zus Renata.

In zijn laatste maanden was hij gevallen, brak enkele ribben, maar revalideerde nog in de Hoge Beuken in Hoboken. Toen daar echter ook nog een lichte vorm van Corona bijkwam, was dat er te veel aan voor Jef, die binnen de ZWK groot aanzien genoot.

Hij was één van de vertrouwensmannen van meneer Duysburgh. Samen met Louis Coremans, vader Mertens, vader Jacobs (Fred en Leo) werd er enorm veel werk geleverd in het oude Radeske. Jef was een bijzonder harde werker, die dagenlang van 's morgens tot 's avonds b.v. stenen kon blijven afkappen. Onvermoeibaar.

Jef was arbeider bij de firma Slaets, gespecialiseerd in het plaatsen van metalen rolluiken. Hij genoot er zo veel vertrouwen en toonde zo veel vakmanschap dat hij zich ook regelmatig kon vrij maken. Zo zorgde Jef voor het geheime rolluik in het kamerke van meneer Duysburgh in Radeske. Daar werd de voorraad bewaard van Meneer voor 'het elf ureke' of om lekkere etentjes tijdens de Sinksenweekeindes van de nodige drank te voorzien. Er zijn er niet velen die konden zeggen dat ze daar toegang toe hadden.

Jef zorgde ook voor de rolluiken van Paljas, de poppenkastafdeling van de ZWK in Sint-Norbertus. Vakwerk, dat ergens tussen kaai en schip viel voor de zangers.

Jef had ook een buitenverblijf aan de Vispluk in Vorselaar. Vanuit zijn tuin – of toch vanuit de buurt van zijn tuin – verhuisden vele planten, bomen en in het bijzonder de lijsterbes vanuit Vorselaar, dikwijls op het draaghekkens van zijn wagen, naar de aanplantingen van Radeske.

Jef was ook een vroege vogel, die op de bezoeken op het kamp, wel eens eerder op het appél verscheen dan de kampbewoners. Aan alle spelletjes nam deze speelvogel met plezier deel, tot het voetballen toe. Sommigen noemden hem een echte 'rat'.

Een andere hobby van Jef was zeker het kaartspel. Op de traditionele bezoeken of 's avonds na een werkdag stond wiezen sowieso op het programma. Wie in gedachten even teruggaat, ziet Jef met de anderen kaarten, terwijl je daar de legendarische commentaren van Simonne (en de antwoorden van Jef) bij hoorde, die zich ergens in een hoek van de 'schoon kamer' genesteld had. Jef was gewoon een begrip binnen de ZWK.

Elk jaar waren hij en Simonne plichtsgetrouw aanwezig op de herdenkingsviering van de overledenen van de kring op 11 november. Dit jaar zullen we hem zelf herdenken op 11 november met veel waardering en vele leuke herinneringen aan hem in ons achterhoofd.

Frans 'Sus' Herweyers

Hij werd op 7 januari 1936 in Kessel-Lo geboren en nét 85 jaar geworden overleed Sus Herweyers op 15 januari 2021 in Wilrijk.

Hij was de echtgenoot van Paula Van de Velde en de vader van Inge, Koen en Joris. Heel wat Wandelkringers kregen van hem les in het Sint-Norbertusinstituut, waar hij vooral een gevestigde waarde en een gerespecteerde leraar Nederlands en Engels was.

Naast de mooie tekst van de familie geven we hierna ook twee fraaie herinneringen mee van enkele van zijn oud-leerlingen.

Uiteraard zullen we ook aan hem denken tijdens de jaarlijkse herdenkingsmis voor onze overledenen op 11 november in de post-Coronatijd.

Lieve papa,
Vijf en tachtig jaar
van onstuimige liefde voor het leven
luidruchtige passie
en gevoel voor rechtvaardigheid
gedreven zorgen voor ons, jouw Pam,
je kinderen en kleinkinderen,
maar ook voor je naaste die het nodig had,
helemaal uitgeleefd, tot het gaatje,
de beker helemaal leeg
tot het laatste liedje
ook uitgezongen was.
Bedankt voor alles.
Men zinge het voort.

Nooit boos

Na wiskundeleraar Frank Laforce, was Sus één van de eerste lekenleerkrachten. We herinneren hem als een degelijke, begeisterende leerkracht in de eerste jaren van het middelbaar, die ook een sterke, bijna vriendschappelijke band wist op te bouwen met zijn leerlingen, zonder daarom aan gestrengheid in te boeten.

Wel een rechtvaardige strengheid: daar kan ik van getuigen.

Ik had eens strafwerk gekregen van hem – niet het eerste en ook niet het laatste – en had dat niet gemaakt (kwam ook al eens voor...) Hij dreigde met een 'retenu' (zo heette toen nog een strafstudie), maar gaf me de tijd om het in orde te brengen voor het einde van de dag. Het was een donderdag: in die tijd nog de halve schooldag die later naar woensdag verhuisde. En in de late namiddag ben ik met mijn fietske naar Wilrijk gereden, naar de Schijfwerperstraat, als ik me goed herinner, om mijn strafwerk af te geven.

Boosheid heb ik bij hem nooit gemerkt...

Hij had mee de leiding en was medeoprichter van het groepje 'De trekvogels', die zich toen zowat opstelden als tegenhangers van 'de zangers'. Maar muziek was nu éénmaal toch ook een stukje van zijn leven en dus bleef hij de Wandelkring eveneens heel genegen.

Als ik denk aan ...

In Brussel werden de laatste plannen voor de Expo '58 getekend, toen ik, na het lager onderwijs, naar 'de zesde', het eerste jaar 'middelbaar' ging.

Daar zou ik les krijgen van leraars die in de puur academische zin geen leraars waren.

Zij konden geen enkel bewijs voorleggen waaruit bleek dat zij bekwaam waren om Nederlands, Aardrijkskunde of wat dan ook aan het jonge volkje te onderrichten.

Die mannen waren priester, mannen in een morsig zwart kleed, en de tonsuur op hun hoofd was hun enige akte van bekwaamheid.

Niet dat het hier ging om een bende knoeiende amateurs die zomaar wat aanmodderden.

Sommigen namen hun opdracht echt ter harte en leerden al doende leerkrachtje spelen.

Trouwens, zelfs academisch geschoolde leerkrachten lopen niet altijd met vlag en wimpel vooraan als het om degelijk onderwijs gaat en maken er ook wel eens een knoeiboel van. En, als iemand die ooit zelf op het terrein stond, kan ik er niet

omheen: een officiële oorkonde is maar een begin, de rest leert men, inderdaad, al doende.

Op een bepaald moment kregen we plots een paar lessen Nederlands van een man in een gewoon pak. Ik herkende hem meteen, want enkele jaren voordien liep hij nog rond op onze speelplaats. Terwijl hij stijfjes zijn ding deed en wij ons gewillig overgaven aan zijn voorgekauwde pedagogische en didactische regeltjes, zat de 'normale' leraar achteraan in de klas en deed of hij wat opschreef.

Die jonge man mocht duidelijk eens proberen of hij het wel kon en was dan ook aangekondigd als 'stagiair'.

Toen ik een poosje later naar 'de vijfde' ging stond hij daar weer.

Nu definitief als onze leraar Nederlands.

Een joviale man met een flinke dosis humor die binnen de kortste keren de hem opgesolferde trukendoos bij het groot vuil zou zetten.

De man had het gewoon in zijn vingers.

Midden de visuele en mentale grauwheid bracht hij kleur en frisse lucht.

Bij mijn weten was hij de eerste Regent – ja voor één keer met hoofdletter – op Norbertus.

Enkele jaren na deze innovatie begaf ik mij op weg naar Wilrijk waar hij woonde.

Ik vroeg hem of hij een paar keer achteraan in zijn klas wilde zitten.

Zodat die even mijn klas werd en ik, op mijn beurt, vooraan een poging kon doen om zijn taak over te nemen.

Geen probleem zei hij en ik kreeg een lekkere koffie, een paar tips en een charmante glimlach van zijn lieve echtgenote.

En zo geschiedde dat die eerste Regent een vriendelijke bijdrage geleverd heeft tot het behalen van mijn persoonlijke oorkonde.

Waarvoor nog eens bedankt.

Mijnheer Herweyers.

ZWK wijkt nooit behalve voor Corona

Zondag 23 mei 2021 ?

RADESKE – 50 jaar + 1

Werkten mee aan dit nummer:

Luc Korthout, Rik Neel, Marc Coremans, Wim Pilate, Gerd Hoes, Guido De Graeve, Johan Clerckx, Jenny Backx, Peter Somers, Ludo Engelen, Herman Jacobs, Leo Segers, Tony Ah Munn, Koen Herweyers, Chris Van de Velde, André De Gezelle, Jan Leers, Marcel Coppens (v.u.)